

Békesség a földön...

Karácsony hangulatához tartozik, hogy felcsendüljön a *Mennyből az angyal*, vagy a *Dicsőség a magasságban* Istennek és folytatása: *Békesség földön az embernek*. A kettő szorosan összetartozik, és kétségtelenül ezért nekünk is sokat kell tenni. De mielőtt a saját feladatainkat néznénk, érdemes figyelmünket Jézusra, az emberré lett Isten Fiára irányítani.

Miért mondhatjuk, hogy Jézus Krisztus békét hozott a világnak? Az alapja mindenképpen az ember megbecsülése és tisztelete Urunk Jézus részéről. Milyen szépen imádkozza az Egyház az ádventi szentmisékben, hogy Jézus „*magát megalázva testet öltött*”. Vagyis az Isten Fia nem tartotta megvetendőnek, hogy hasonló legyen hozzánk és emberként jelenjen meg közöttünk. Nem kérkedett ezzel, hanem mindenben fel akarta venni a mi emberi sorsunkat.

Világra jöttének fontos célja volt, hogy „*az elbukott embert ismét a mennyek országába hívja*”. Ezzel felajánlotta a biztos jövőt, és földi életünknek igazi értelmet és célt adott. Rávilágított arra, hogy emberi életünknek is van célja.

Mit kell nekünk tenni? Életünkkel Isten dicsőségét szolgálni. Ezzel megbecsüljük a másik embert és feladatunknak tekintjük a békét építeni feléje. És ha támadás ér? Vagy éppen gyűlölködést szítanak ellenünk? Urunk Jézus Krisztus szeretetével tudjuk viszonzni. Ha rátekintettünk a Gyermek arcára, tükrözze is azt a melegséget és szeretetet, amiben részesültünk. Biztos, hogy ez lesz a legtökéletesebb karácsonyi ünneplésünk, ha az ő békéjét visszük az embertársaink közé, családjainkhoz és ismerőseinkhez.

Ezekkel a köszöntő szavakkal kívánok minden kedves hívünknek Gyuri atya és László atya nevében is áldott, békés és szent karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt.

István atya

Karácsony Csillaga

„...Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy hódoljunk neki ... Azok, miután meghallgatták a királyt, elindultak. És lám, a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük haladt, amíg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amint megpillantották a csillagot, igen megörültek. A házba lépve, ott látták a GYERMEKET Máriával, és leborulva hódoltak neki.” (Mt 2, 2. 9-10.) A karácsonyi csillagról, a Jézust keresők vezérlő csillagáról, a benne bízók útmutatójáról, a fényt keresők reménységéről, a betlehemi csillagról csak a napkeleti bölcsek történetében olvashatunk. Mégis a megrajzolt, a megfaragott, az otthonokban és templomokban megépített karácsonyi betlehemek elmaradhatatlan jelképe, karácsonyfáink ékessége a csúcsot koronázó betlehemi csillag. A karácsonyi ünnepkörben még élő néphagyomány vízkereszt idején a „csillagjárás”.

Bár az elkészülő század mint jelképeket meggyalázta a legtökelete-sebb arányokat hordozó ötsugarú pentagrammát, a betlehemi csillag jelképét és az azt gyakorta felcserélő hatágú Dávid csillagát, mégis a CSILLAG nekünk karácsony üzenetét hordozza. A betlehemi csillag ágaiban évtizedek, saját karácsonyaink emlékét őrzi.

Őrzi a gyermekkor kedves Jézuska-várás hangulatait, a családi készülődés szaloncukor, házi marcipán- és csokoládédíszek készítésének emlékeit, amelyben a nagyobb testvérek is részt vehettek. Az adventi időszakban a jócselekedetekből varrható kisdéd-ingecskék örömet.

Később a magunk készítette betlehemmél, a megtanult angyal vagy pásztorszerepekkel a karácsonyt váró betlehemezést, a rokonok és ismerős családok köszöntését, a templomi közös „Jézuska-várás” készülődéseit és a templomi hatalmas, friss fenyőillatú „karácsonyi-fák” alatt az éjfél misék ministrálásait. A hideg, havas reggelek hajnali miséinek csendességét, meghitt embermelegét.

Szüülőként az első karácsonyok szorongásait, hogy tovább tudjuk e vinni azt a karácsonyt, amit otthonról, családjainkból hoztunk, és gyermekeink első karácsony-örömet. Azt a felismerést, hogy most már mi is felelősök vagyunk azért, hogy gyermekeink velünk együtt tanulják és tapasztalják meg karácsony fényét, karácsony üzenetét.

A családi karácsonyok, az évtizedek karácsony- emlékei, a köznapi és egyházi karácsonyi történetek az évek múlásával észrevétlenül bennünk is csillaggá rendeződtek, mint a napkeleti bölcseknek, nekünk is a valahová tartozás, a valaki felé törekvés iránymutató csillagai lettek.

Amikor templomunkban először hallottam a szentmise végén elköszöntésként a figyelmeztető útravalót: KÜLDETÉSETEK van, rácsodálkoztam. Kinek és miért is szól ez a felhívás? Van-e nekünk hitbéli küldetésünk, ami önmagunkon túlmutató? Mi is a mi küldetésünk a köznapokon, a családban és a munkahelyen?

A talentumokat mindannyian valamilyen formában megkaptuk és tudjuk, hogy azokat elásni nem szabad, azokat használni és hasznosítani kell, de nemcsak önmagunk számára. Igaz, ez minden ember számára az egyik küldetés lehetne. De vallásos gyakorlatunk, hitbéli elkötelezettségünk ennél többet is elvár. Ha megértettük az üdvösség történetét, ha megtaláltuk az elfogadott a legfőbb parancsolatot, a szeretet parancsát és törekvésünk, hogy ez irányítsa életünket, akkor megtaláltuk hivatásunkat és megértjük küldetésünket.

A megpróbáltatást, a szenvedést tudva jött közénk kétezer esztendeje a karácsonyi Kisdéd. Az Atya szeretete hozta közénk, és eljövetele a szeretet megnyilvánulása. Komoly kihívás, mert ezt a szeretetet kell nekünk megtanulni, ezt a szeretetet kell önmagunkban hordozni.

A karácsonyaink történetei és emlékei ezt őrzik és erősítik mindannyiunkban, ez a mi KARÁCSONYI CSILLAGUNK, ezt kellene csillagként ragyogtatni. Voltak évtizedek, amikor a félelem fedte el a bennünk őrzött csillagot, amikor már az is öröm volt, ha csendben a világ zaját kizárva a család együtt köszönhetette a karácsonyt, ha még egy emberrel megismertethettük karácsony csillagát. Ma már emlékeink tárházába kerültek ezek a szomorú évek, de ma sem egyszerű a helyzet. A bizalmatlanság, a befelé fordulás, az én-központúság, a mindent „forintokra váltó értékelvűség” közepette közömbösen, sőt érthetetlenül néznek arra, aki a karácsony üzenetét hordozza, aki „csak” a szeretet parancsát követve él és cselekszik.

Ez a mi küldetésünk, erre a karácsony csillag hordozására figyelmeztetnek Dsida Jenő sorai: Goromba ágak az arcomba vernek, / de én megyek tovább egy kis haranggal / viszem a drága hírt az embereknek: / Bennem van, íme, csengő és harangdal / és bennem van a legnagyobb, a Gyermek, / a fényes jászol s valamennyi angyal.”

Szövényi Zsolt

Karácsonyi kívánság

Gyorsan jött az idei karácsony. Az időjárás teszi vagy csak a felgyorsult élet, ki tudja, talán mindkettő. Adventben járunk. Vajon milyen lesz az idei karácsony? Gyermekkorom karácsony előtti emlékei egyáltalán nem hasonlítanak a mostani időkre. Ma is tíz fok feletti hőmérsékletet jósol a TV meteorológusa, talán ez már a tudósok által megjövendölt üvegház hatás eredménye? Te jó ég, mi lesz, ha ez így folytatódik, ötven év múlva? Talán, mint a déli féltekén, majd a strandról megyünk karácsonyi szentmisére? Kinézek az ablakon, a fiatalok kis csoportokban kabát nélkül beszelgetnek az utcán. Azért még reménykedem, szentestére selymes hóféhér paplant borít a városra a tél. Nem csak az időjárásban történt változás, hiszen nem is oly rég még kisgyermek, mára már felnőtté serdült lányaim sem kérdezik naponta többször: „még hányat alszunk karácsonyig”?

Az üzletek forgalmáról sem lehet egyértelműen eldönteni, milyen közel is járunk Jézus születésének ünnepéhez. Ezekben a mai városnyi nagyságú bevásárlóközpontokban egész évben nagyüzem van, mindig hatalmas a forgalom. Talán feleségem egyre sürgetőbb biztatgatásai – Megírtad már az üdvözlőlapokat? – jelzik, két hét és itt az ünnep.

Ahogy most visszagondolok régi karácsonyokra, azt latolgatom, mit is kértem gyermekkorom karácsonyfái alá? Húgommal, majd minden évben mit is írtunk, kockás számtanfűzetből gondosan kitépett irlalapokra? Megírtuk, hogy jók voltunk és ígértük, ezután is jók leszünk, az angyal pedig véletlenül se hagyjon ki bennünket.

Mert az ajándékot és a feldíszített fát az angyal hozta, s hittük ezt sokáig, mert akartuk hinni.

Érdekes a gyermek gondolkodása, a magunk márványlapon kiöntött és saját kézzel csomagolt szaloncukor készítésénél ott serénykedtünk édesanyánk mellett, hogy aztán elfogadjuk a nyitott ablakon berepülő angyal fantasztikus történetét. Még akkor is hittük – mert szerettük volna, hogy így legyen –, amikor már nagyobbacsák lettünk.

Középiszolás koromig minden adventi hajnalon eljártunk a hajnali roratéra, frissen pattantunk ki az ágyból, nem kellett nógatni, serkenteni

egyikünket sem. Édesanyánk fél éjszakákat virrasztott, varrógép és hímzőgép híján kézzel varrta, húmezte a gyermek melegítőkre a mára már idegen szóval logónak nevezett jelvényeket. Szinte sosem láttam megviseltnek. Ma sem értem honnan volt neki mindenhez, így az adventi roratéhoz is energiája.

A templomban akkoriban még nem volt fűtés, a ministránsruhát a nagykabátra húztuk mindannyian, úgy néztünk ki mind egy felfújtt gömböc.

A gyermekkori ministrálás egész életemben végigkísért, a latinul megtanult szöveget ma is gond nélkül elmondom, még most is sokszor álmodom arról, hogy ministrálok, közben lelkesen rázom a csengőt.

Hogy mit hoztak nekünk régen az angyalok? Társasjátékot, labdát, húgocskámnak babát, de sokszor találtunk a fa alatt meleg kesztyűt, zoknit, sapkát. Ezeknek a praktikus ajándékoknak legalább annyira örültünk, mint a játékoknak, tudtuk, anyagi helyzetünk nem engedi meg „felesleges” holmik ajándékozását.

Szüleim egymást szinte kivétel nélkül hasonló praktikus és szükséges ruhaneművel „lepték meg”, a fa alatt megtalált és előtte már a szekrényben hetekig őrzött „meglepetést” boldog mosollyal köszönték.

Az ő felhőtlen karácsonyfa alatti örömük gyermekeik önfeledt boldogságában rejtezett, mint ahogy három évtizeddel később a mi örömünk a gyermekeinkben.

A lobogó viaszgyertya fényénél csengő hangon énekeltük: „Mennyből az angyal...”; közben sűrű pillantásokkal kerestük az ajándékokat és találgattuk, melyik gondosan adjusztált csomagocska mit rejtget magában.

A gyertyagyújtás után következett a szentestei vacsora. Bármilyen anyagi körülmények között is éltünk, családukban a borleves, valamint a rántott hal nem maradhatott el. Famíliám étkezési tradíciói generációkon keresztül hagyományozódtak át, minden nagy ünnepen nálunk azóta is, évekre előre megjósolható, mi kerül az ünnepi asztalra. Tudomásom szerint ettől csak rendkívüli, pl. háborús években lehetett eltérés.

A vacsora után sosem mulasztottuk el az éjféli szentmisét. Ötven éve minden esztendőben szentmisével ünnepeltem a Megváltó születését, csak egy alkalommal – betegségem miatt, kórházi kezelése alatt – szakadt meg ez a szép sorozat.

Most az évezred utolsó, szentévi és többszörösen jubileumi karácsonyán mit is kérjek gyermekkorem angyalaitól? Mert újra szeretnék nekik

írni, s hozzájuk fohászkodni. Most miközben e sorokat írom, azon veszem észre magam, hogy az égiekhez esedezem.

Mint gyermekoromban régen, mindent megígérek, megfogadom, most már életem végéig valóban jó leszek. Nem várok, nem kérek többé fényes ajándékokat, sőt praktikus holmikat sem. Nincs szükségem zoknira, cipőre, nadrágra, nyakkendőre, de azért valami nagyon hiányzik.

Szenteste újra kitárom ablakunkat, ti pedig gyermekkorom kis angyalai, akik égi palástként röpködtök fényes szárnyaitokkal, **édesapánkat** hozzátok el nekünk, akár egy icipici időre is, hogy még egyszer utoljára együtt sírhassunk ölelő karjaiban ezen a karácsonyi Szentestén.

Süsmegh László

Jótekonysági est az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola javára

Már lassan hagyomány lesz, hogy a Szent Margit Gimnázium Díszterme ad otthont az iskolánk javára rendezett jótekonysági estnek. Nagy-nagy izgalommal készültek kicsik s nagyok, melyen tanulóink több mint fele, közel 260 szereplő vett részt.

Az est fővédnökségét, mint már nem először, dr. Juhos Katalin polgármester asszony vállalta, aki most, nemcsak mint a kerület első embere, hanem mint édesanya, személyesen is érdekelve volt.

A zsúfolásig megtelt 400 fős teremben a kulturális élet palettájának minden területe képviseltette magát. Eltérően a tavaszi rendezvénytől, most nem léptek fel országos híru színészek, viszont annál nagyobb sikert arattak és szereztek örömet tanárnak, szülőnek egyaránt tanulóink, akik bizonyították, nem kell aggódni a harmadik évezred magyarországi kultúrájáért.

Az ízléssel és nagy műgonddal összeállított műsorban hangszeres zene (Tóth Zoltán, Horváth Bence, Hargitai Tamás, Ludmány János, Bató Kinga, Palójtai János), néptánc (Babszem együttes), több évfolyam kamarakórusa (4. A, B, 6-7. oszt., 8. A), valamint az iskola összkara is bemutatkozott. Kiemelkedett Palójtai János érett zongoraprodukciója, melyet nagy igényességgel adott elő.

Külön szólnánk a második osztályosok fergeteges néptánc produkciójáról, valamint a 4. A osztály népmesei előadásáról. Mindkét darab megérdemelt vastapsot kapott.

A 4. C osztály Fekete Gyulának verses mesejátékával mutatkozott be. A Camponában és Anyák Napján már nagy sikert aratott előadásból feltétlenül ki kell emelnünk a szereplők tiszta, érthető beszédét, mellyel egy Kazinczy „szép beszéd” versenyen is, kiemelkedő helyezést értek volna el.

A mai divatos musical sem hiányzott a színpadról, a 8. B táncjelenetet adott elő, a jelenleg egyik legnépszerűbb magyar zenés darabból, a „Légy jó mindhalálig”-ból. Az osztály főnöke, Goda Richard tanár úr is vállalkozott a közös szereplésre, a közönség nagy tetszésnyilvánítása mellett. A pódiumon ismét bemutatkozott a tavaszi előadáson már megismert Szabó Zsófia (6. osztályos tanuló), aki tisztán csengő hangján újra bizonyította: „az alma nem esett messze a fájától”.

A színvonalas előadást jól tartották kézben és kitűnően, nagy magabiztossággal konferálták Páni Judit és Makrai Ákos tanár kollégák.

A nagysikerű estre a koronát az iskola összkarának műsora tette fel, melyet felváltva vezényelt két énektanárunk: Kriesch Tamásné és Sümegh Lászlóné. Az előadás végén a kórus és a közönség önfeláldozóan együtt énekelte a Don Bosco indulót.

A Díszterem előtti hallban lelkes szülők, szülői munkaközösségi tagok árulták a saját készítésű jobbnál jobb szendvicseket, süteményeket. A büfé bevétele is az est anyagi sikerét növelte.

Az előadás látogatottsága, valamint a szülők visszajelzései mind azt bizonyítják, milyen komoly nevelési-pedagógiai szerepük van az ilyen rendezvényeknek.

Ha évek, évtizedek múlva a már felnőtté vált volt diákjaink nem is igen emlékeznek egy-egy tantárgy anyagának részleteire, az est szereplőinek sokszor életre szóló élményt jelentenek a világot jelentő deszkákon való, több száz fős közönség előtti szereplések, megmérettetések.

És ki tudja, talán közülük kerülnek ki új Latinovitsok vagy Ránky Dezsők.

Reméljük a harmadik évezredben ez a szép hagyomány továbbfolytatódik és még sok-sok emlékezetes jótékonyági estnek ad otthont a patinás gimnázium.

Spectator

Ravennai napló

A korábbi évekhez hasonlóan idén ősszel is útra kelt a DON BOSCO iskola tanári kara. A már hagyományos kirándulást ezúttal Ravennába terveztük, méltó módon a Jubileumi Évhez. Egyház- és vallástörténeti jelentőségén túl Ravenna az egyetemes művészettörténet gyöngyszeme is, hihetetlenül gazdag ókeresztény emlékekkel.

Október 20-án, hajnalban indultunk kényelmes autóbusszal Ausztria és Olaszország felé. A klasszikus Graz–Klagenfurt–Villach–Udine–Véence útvonalon végül is az esti órákban értünk Ravennába, kicsit elfáradva a hosszú úttól. A finom vacsora közben igyekeztünk a legeltikkadtabb kollegáinkat lelkesíteni, miszerint a másnapi látnivalók bőven kárpótolni fogják őket az út fáradalmaiért.

Vacsora után a bátrabbak (és frissebbek) még egy rövid sétát tettek az éjszakai városban.

Több kevesebb alvás és bőséges szállodai reggeli után nagy érdeklődéssel indultunk felderíteni Ravenna szépségeit, Goda Richárd tanár úr vezetésével.

Elsőként a várostól 4 km-re az úgynevezett régi kikötőben fekvő Sant'Apollinare in Classe templomot tekintettük meg. A VI. században épült háromhajós bazilika jellegzetes tornyával csodálatos látványt nyújt a pineafák között. Az apszis falait belülről fantasztikus épségben megmaradt üvegmozaikok díszítik. A nagy, virágos mező közepén álló kereszthez igyekvő bárányok Szent Apollináris vezetésével megható látványt nyújtanak. A főhajóban 24 eredeti bizánci oszlop áll rendületlenül.

A Sant'Apollinare in Classe bazilikától néhány száz méterre kimentünk a partra, s megnéztük az Adriát. A tenger most is lenyűgözött mindannyiunkat.

Városnézésünket a Theodorik mauzóleum megtekintésével folytattuk. Az osztrógót uralkodó síremlékén a legérdekesebb a 8 m átmérőjű hatalmas dalmát márványtömb, mely egyedül fedi le az épületet.

Az Ariánusok keresztelőkápolnája és a Neoniano csodálatos kupolamozaikjainak középpontjában Jézus megkeresztelése áll, körülötte a 12 apostol szinte táncoló mozdulatokkal helyezkedik el. Az épületek puri-

tán, dísztelen homlokzata éles ellentétben áll a belső tér üvegmozaikjainak elképesztő színpompájával.

A Sant'Apollinare Nuovo templomot a VI. század elején kezdték építeni, de mai elnevezését, megkülönböztetendő a classei bazilikától, csak 856-ban kapta. Itt a főhajó mozaikjai maradtak meg csodálatos épségben, élükön a művészettörténet egyik legszebb Krisztus ábrázolásával. A szent nőalakok hosszú sora pedig oly ártatlan és tiszta vallásos lelkiület sugároz, amely páratlan a maga nemében. Egyébként a főhajó mozaikjának tematikus felépítésénél jobban sem mutatja a Krisztushoz vezető utat.

Az ókeresztény emlékek sorát rövid időre megszakítva tiszteletünket tettük Dante sírjánál. A költőóriást Makrai Ákos tanár úr méltatta érdekes előadásával. Dante emlékét finom vonalú dombormű őrzi a kis klasszicista mauzóleumban.

Bár a társaság már kicsit fáradni látszott, néhány falat enniváló elpusztítása után, kicsit felfrissülve indultunk utolsó két célpontunk felé

Egymástól szinte néhány méternyire helyezkedik el a IV. században épült csöppnyi Galla Placidia, és a bizánci exarchák utolsó nagy alkotása, a fenséges San Vitale.

Amikor már azt gondoltuk, hogy a látott szépségeket nem lehet fokozni, akkor tárult eléink a két épület. A Galla Placidia misztikus homályából előtűnő mélykék háttérű mozaikok intimitása leírhatatlan. Az alabástrommal lezárt ablakokon beszűrődő sárgás meleg fény, a halotti koporsók méltósága és 1600 éves érintetlensége lenyűgöző volt.

Szándékosan hagytuk a végére a San Vitalét, ezt a nyolcszögletű, centrális elrendezésű bazilikát vagy inkább épületcsodát. Apszisában a bizánci mozaikművészet minden szépsége, egész technikai repertoárja megtalálható. Arany és opálüveg freskók, alabástrom mindenfelé. Az apszis alapján könnyen elképzelhető, milyen lehetett a templom teljes pompájában.

Este egy X. századi alapra épült, bensőséges hangulatú ferences templomban közös szentmisén vehettünk részt, melyet István és László atya celebrált.

Annyi élményt kaptunk egy nap alatt, amely talán egy hétre is sok lett volna. Biztos kell egy kis idő, amíg mindenki feldolgozza a látottakat.

Hálás szívvel gondolunk mindazokra, akik lehetővé tették e kirándulás létrejöttét. Úgy érzem az egész tanári kar maradandó élményben részesült, az ókeresztény művészet legszebb emlékei között talán közelebb is tudtunk kerülni Jézushoz.

Goda Richárd

Spanyolországi útinapló: Andalúziában

Sevilla (I. rész)

Az útikönyvek hangzatosan hirdetik: „Aki nem látta Sevillet, nem látott még csodát”. Minden ilyen kijelentéstől igencsak viszolygok, és eddig szinte mindig alulmúlta az élmény a várakozást. Most még az is rontott a dolgon, hogy a velünk együtt utazó magyar csoport az előző nap ugyan-csak pórul járt a sevillai kiránduláson.

Történt pedig, hogy a 11 órakor elkezdődött programot a helyi idegenvezető 12-14 óra között ebédszünet címén szüneteltette, és a csoport egy parkban várta annak végét. Így maga a program is rövidült, és csak késő este érték vissza Torremolinosba. Mindezek ismeretében arra készültünk, hogy valahogy ezt az ebédidő problémát megoldjuk.

Kellemes buszozás után érkeztünk meg a Guadalquivir partján fekvő városba, jóval a megbeszélt idő előtt. Sétáltunk, és vártuk a helyi idegenvezetőt. A parkban, amelynek szélén az autóbusz is ott állt, többen üldögéltek a padokon és zömmel olvasgattak. Elérkezett a találkozás ideje, sehol senki. Eltelt tíz perc, negyed óra, fél óra, semmi. Magyar idegenvezetőnk keresgélt, kérdezősködött, de nem találta partnerét. „Az a gond – mondta –, hogy a kolléga ismer meg minket, mert megkapta a busz leírását (emeletes busz volt) és rendszámát, azon kívül kitűztem az utazási iroda jelvényét és a magyar nemzeti színeket is. Tehát neki kell fölismer-nie engem.”

Egyszer csak az egyik úr feláll a padról, oda jön hozzánk, és angolul érdeklődik, „nem mi vagyunk a magyar csoport?”. Idegenvezetőnk azonnal lecsapott rá, és folyamatos spanyol nyelven igencsak perlekedni kezdett vele, majd félrevonultak. Később tudtuk meg, hogy idegenvezetőnk igen ügyes diplomatának bizonyult, mert elmondta, hogy a busz fél órája az orra előtt állt, tehát 60 ember az ő – a spanyol kolléga – hibája miatt várakozik, az utasok igen mérgesek, és panasz megtételét kívánják. Ez

úgy látszik Spanyolországban sem kívánatos a munkavállalóknak, ezért megkérdezte – elismerve hibáját – hogyan tehetné jóvá. A válasz az volt, hogy mivel a csoport nem szándékozik ebédidőt tartani, ő se tartson, hanem folyamatosan vigye végig a programot. Ebben megegyezve tulajdonképpen mindenki jól járt.

Sevilla, Andalúzia fővárosa a Guadalquivir partján fekszik, jelentős kikötő, történelme messzire visszanyúlik.

Már a Krisztus előtti időkben is jelentős település volt, amit a rómaiak is kiemelten kezeltek, Caesar alatt a város e terület legfontosabb kikötője volt. Később a vandálok, majd a gótok éltek itt. A mór hódítás után mintegy öt évszázadig az arabok voltak az urak. A mórok kiverése után a város jelentősége nagy volt az ibériai félszigeten az egyesített Spanyolország történelmében. Itt született Velazquez és Murillo, fontos szerepe volt a városnak Kolumbusz Kristóf és Amerigo Vespucci utazásainak megszervezésében. Nem véletlen tehát, hogy Amerika felfedezése ötszázadik évfordulójának legrangosabb megünneplése Sevillában volt, összekötve azt az Expóval.

A tengerentúli kereskedelem egyik központja volt, és ennek ékes bizonyítéka a sok műemlékből áradó gazdagság. Bár később veszített a város jelentőségéből, a folyó szabályozása után ismét fontos kikötővé vált.

Először a század első felében megtartott ibér-amerikai (spanyol nyelvű) országok világhiállításának területén haladtunk át. Az akkori pavilonok ma többségében az építő országok nagykövetségei. A világhiállítás területe ma elegáns diplomáciai negyed. Különösen impozáns a spanyol pavilon, amelynek árkádjai megegyeznek a spanyol tartományok számával, és ahol ma a város közigazgatását irányító hivatalok működnek. Útközben elhaladtunk El Cid szobra mellett, aki a mór háborúban játszott jelentős szerepet (Valencia felszabadítója volt), és hősiessége mellett lovagiassága is világhírvé tette. Szent László királyunk kortársa volt.

Utunk következő állomása a sevillai katedrális és a Girarda torony. A katedrális helyén valamikor vizigót templom állott, amit a mór időkben leromboltak és helyére a nagymecset került. A mórok kiűzése után 1402-ben kezdték el építeni a székesegyházat, amelyet 1519-ben szenteltek fel, de közel négy évszázadon keresztül épült fel véglegesen. Ezért négy évszázad művészete hagyott rajta nyomot, és „él itt békésen egymás mellett, nem zavarva egymást, és így is szép egységet alkot”. A székesegyház mellett áll a világhírű Girarda torony. Nevét a tetején forgó szélkakas szoborról kapta, amely nem más, mint egy Szent Rafael szobor, aki a föld-

gömbön állva zászlót tart. Ez a 4 méter magas, 1288 kg súlyú ezüsből és bronzból készült szobor 1568-ban készült, és négy évszázadon át „forgott” a torony tetején. A szobor ma már bent látható a katedrálisban, mert amit négy évszázad időjárása nem tudott kikezdeni, azt modern korunk a levegő szennyezésével néhány évtized alatt megvalósította. Ma egy másolat forog fenn a torony tetején. A torony érdekessége, hogy ugyan 252 lépcső vezet fel a tetejébe, nemcsak lépcsőn lehet felmenni, hanem járdán is fel lehet sétálni. Egykor a győztes király fellovagolhatott a torony tetejébe, és ezen az úton ma kisebb járművel – pl. motorkerékpárral – is fel lehetne jutni. Természetesen csak gyalog engednek be, de érdekes élmény a kikövezett járdán felkapaszkodni a torony felső kilátóira. Innen pazar látvány nyílik nemcsak a városra, hanem a mellette álló katedrális tetejére. Jól lehet építészeti is elemezni e hatalmas templom szerkezetét. Maga a torony is pazarul díszített kőcsipkéivel és ablakaival, itt a mór építészet hatásai igencsak tetten érhetők. A torony így kívülről is felejthetetlen élményt nyújt.

Belépve egy zárt udvarra érünk, az ún. Narancs-udvarba. Hatalmas narancsfák köszöntenek minket körös-körül, ez valamikor a mecset tisztálkodásra szánt belső udvara volt. Innen lehet az egyik bejáraton át a székesegyházba jutni, a másik bejárat a toronyba vezet.

Az öthajós 116 m hosszú 76 m széles templom egyesek szerint a harmadik legnagyobb Európában a Szt. Péter és a londoni Szt. Pál után. Lenyűgözően szép a belső tér, amit gazdag díszítése mellett művészi kivilágítással fokoznak. Ilyen elegáns, kultúrált és mégis rafináltan impozáns megvilágítással én még nem találkoztam. Ügyes és ötletes megoldások is segítik a megismerést: pl. a földön megfelelő szögben döntve egy nagytűs tükröt helyeztek el, amelyen igen jól, szinte kézközben tekinthető meg a díszes mennyezetet. Általában a magasság miatt a mennyezet díszítésének részleteit nemigen élvezheti a látogató, csak ha van megfelelő eszköze (videókamera, zoomolni tudó fényképezőgép, távcső). Ezt hidalja át e szellemes megoldás. A főoltár – mely sokak szerint a toledói mellett a legszebb Spanyolországban – felújítás miatt sajnos nem volt látható. A katedrálisban különböző művészi alkotások láthatók, mint pl. egy 300 kg súlyú, 3 emeletes hegyi kristályból és ezüsből készült Szentségtartó, melynek kb. 3 méter volt a magassága, gazdagon díszítve ó- és újszövetségi történeteket megjelenítő domborművekkel. A Szent Antal kápolnában helyezték el Murillo. Szt. Antal látomása című világhírű alkotását, melynek hírnevét csak növelte, hogy 1875-ben egy örült műgyűjtő(!?)

kivágta a képből a szent alakját. Ezt néhány hónap múlva New Yorkban találták meg, onnan hozták vissza, és illesztették eredeti helyére.

Sevilla részben Kolumbusz Kristóf városa is, itt a székesegyházban nyugszik a híres utazó-felfedező. Síremléke kiemelkedik az oldalhajóból, a hatalmas koporsót négy király, Leon, Kasztília, Aragónia és Navarra királya tartja. Maga a holttest 1899 óta nyugszik itt. A felfedezőt eredetileg Valladolidban temették el, majd onnan Dominikába került. A spanyolok távozásakor a testet Havannába vitték az ottani katedrálisba, és onnan 1899-ben hozták Sevillebe, ahol most is nyugszik e csodálatos síremlékben.

A nagy sekrestye máshol önálló templomnak is megfelelne méretei alapján. Murillo, Tiziano és Goya képek díszítik. Szinte egy kis múzeum az egész, nem is beszélve a kincstárként működő üvegszekrényekről.

A székesegyházból utunk a szemben álló palotába az Alcasarba vezetett. Ez a királyi rezidencia kedvelt helye volt a spanyol uralkodóknak. Igen érdekesen két részre osztható, mert megmaradt a mór idők palotája, amelyet szívesen használtak a királyok, később a Habsburgok, (főleg V. Károly császár) kibővítette saját ízlésének megfelelően, de a mór részt nem csontkította meg és nem is építette át.

A mór palotarész a mudehár építészeti remekei közé tartozik. Igen jellemzőek a belső, zárt udvarok, amelyek méretei a funkcióhoz alkalmazkodnak, de mindenhol különlegesen díszítettek. Nekem, európai stílusokhoz szokott turistának rendkívül tetszett a rengeteg arab díszítési elem.

Láttuk a vadászok udvarát, ahol gyülekeztek a meghívott vendégek, az oroszlanok udvarát, ahol az Afrikából származó vadállatokat tartották, a lányok udvarát, ahol a nagy udvari multságok zajlottak, a babák udvarát, ahol a királyi család „intim családi” élete zajlott. Egyszerű és díszes termeken át vezet utunk, míg elérkeztünk a palota „diplomáciai” részébe, ahol a hivatalos politikai élet zajlott. Itt is kiemelkedett a követek terme. Én még ilyen szépet nem igen láttam. A 7-8 méter magas terem oldalfalai különleges mintázatú arab díszítésekkel, a mennyezet aranyozott cédrusfából készült, de azon keresztül is látni lehetett az égboltszerűen fölé boruló, csillagokkal teletűzdelt kupolát. Csoportunk csak állt és bámult. Valóban igaz ami elhangzott: ez a terem a dekorációs művészet csúcsa!

A Habsburg oldal már közelebb állt hozzánk, itt a mudehár befolyásra már csak a csempéken látható egyes motívumok utaltak.

A palota kertjén keresztül mentünk a buszparkolóba. A buja növényzet között itt áll a Kolumbusz emlékmű.

Mivel Sevilla sokak szerint Európa legmelegebb városa, lakói a házakban kis belső kerteket hoznak létre, növényekkel, szökőkutakkal enyhítve a nagy meleget. Ez a mai napig „divat”, a modernebb házak kiképzése is így történik.

Mivel jól alakult időben is programunk, a busszal elkanyarodtunk a 92-es Expo területe felé, ahol a buszról is jól lehetett látni a Makovecz Imre által épített magyar pavilont.

Kellemes nap volt, Sevilla azóta is kicsit szívem „csücske” lett. Tényleg igaz a mondás, amit a bevezetőben írtam. Persze mondogatták az ottaniak: csínján bánjunk a felsőfokokkal, jön még Cordoba és Granada, utána értékeljünk. Ez viszont már egy következő fejezet.

Madaras Gábor

Családi mise

Számos levelet kaptunk a vasárnapi félkilences mise miatt. Természetesen más és más véleményt fogalmaztak meg, de mindegyik szeretettel beszélt a gyermekek részvételéről. A képviselőtestület is foglalkozott e témával. Előfordulhat, hogy egy-egy gyermek nyugtalanabb, hangoskodik, talán még zavar is valakit. Próbáljuk elfogadni, hogy ezen a szentmisén ez megtörténhet. Más szentmisén ez a probléma nem fordul elő. Sokszor találkozom a gyóntatást befejezve a templom előtt gyermekével sétáló édesanyával vagy édesapával. Egyikük oly kedvesen mondta: Atya, ma ilyenre sikeredett a szentmisém, ma így imádkoztam. Őszintén sajnáltam, mert neki is nagy szüksége lett volna a lelki töltekezésre.

István atya

Budai Egyházközségek Évezrednyitó Bálja

Budai Egyházközségek Évezrednyitó Bálja lesz 2001. február 17-én az ELTE új látványosi épületében. A szervezők szeretnék, ha minden egyházközség tevékenyen is részt venne és saját programjával bemutatkozna. Ötleteket, javaslatokat kérjük a plébániára leadni. További információkkal rendszeres tájékoztatást nyújtunk.

A gyermekek

A gyermekekről gondolkodva változatos képek kavarnak bennem. Az újszülött ki a fölébe hajló anyára mosolyog – tisztaságot, nyugalmat árasztó kép. Sokunkban talán még a betlehemi család képe is felsejlik. A totyogó, a világ dolgait, s önmaga lehetőségeit tanuló fürge, kicsit lármás, de megmosolyogni való gyermek. Az óvodás, az iskolás már az egyre több gondot, s az egyre több konfliktus forrását jelentő gyermek képe. S végül a lázadó, egyre inkább a saját elképzeléseit megvalósító, a saját harcát egyedül megvívni akaró, a felnőtt korhoz egyre közelebb álló fiatal. Bármely képet is idézem fel mindegyikben a legfontosabb a gyermek iránti szeretet, tisztelet és a megkülönböztetett odafigyelés.

Jézus óta a gyermekek az ártatlanságnak, a tisztaságnak, a szentségnek a példaképei. „Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy kisgyermek, nem megy be abba.” (Lk 18, 15-17) Jézusnak ez a figyelmeztetése a tanítványoknak szól, akik a körülöttük lézengő gyerekeket el akarták távolítani. Ezzel mintegy igazolva a kor szemléletét, hogy a gyermekeknek nincs helye a körülötte történő fontos eseményeknél. Jézus pedig nemcsak megvédi a gyermekeket, és magához hívja, hanem példaként is állítja őket a tanítványok elé. Megszégyenítve ezzel akár az egész társadalmat. Hasonlóképpen a gyermekek példája szégyeníti meg az elsőségért versengő tanítványokat, amikor azt mondja: „Aki a legkisebb mindnyájatok között, az a legnagyobb.” (Lk 9, 46-48) Ezzel mintegy a gyermekeket állítja a közösség, a társadalom középpontjába.

Azért fontos a fenti két gondolatot hangsúlyozni, mert kétezer évvel ezelőtt elénk vetítette azt a gondolkodást, azt a célt, amelynek elérésével azóta is csak próbálkozunk. A gyermek, mint az ártatlanság, a tisztaság megtestesítője megjelenik számtalan irodalmi, képzőművészeti műben és igen erősen jelen van a XX. század új keletű, gyakran olcsó szórakozást, olcsó megatódást kínáló filmjeiben. Az elmúlt évek kiemelkedő filmsikerei szinte elképzelhetetlenek voltak egy-egy gyermek megjelenése nélkül. A gyermek vált azzá a motívummá, aki ráébreszt, elgondolkodtat, aki megnevettet, könnyeket csal az arcokra. A gyermek a való-

ságban azonban kiszolgáltatott, sebezhető, sérülékeny. A kiszolgáltatott ember védelemre, segítségre szorul. Azonban úgy tűnik, hogy a gyakorlatban ez a tény nem egészen egyértelmű az emberek minden csoportjára. Nem egyértelmű sokak számára, hogy védelemmel, szeretettel vegyen körül egy hajléktalan munkanélkülit, egy fiatal drogost, egy megesett fiatal lányt stb. Őket elítéljük, pedig Jézus azt mondta: „Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítéleznek. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok.” (Lk 6, 37-39) „A jó ember szívének jó kincséből jót hoz elő, a rossz ember pedig a rosszból rosszat. Hisz a száj a szív bőségéből beszél.” (Lk 6, 45-46) Az állítás, miszerint a kiszolgáltatott ember védelemre szorul, talán egyedül a gyermekekről szólva tűnik általánosíthatónak felnőtt társadalmunkban. Ennek egyik oka, hogy az emberiség jelene és jövője a felnövekvő generációkban él tovább. Ez a tény azért is fontos, mert hitünk s az abban megjelenő értékek is csak általuk élnek tovább. „Hagyjátok csak a gyermekeket, ne akadályozzátok meg őket, hadd jöjjenek hozzám, hisz ilyeneké a mennyek országa.” (Mt 19, 14-15)

S ha mégis elgondolkodunk a mindennapok sok ellentmondását látva: az izgága másokat zavaró, kötelezettségeit elmulasztó, feleselő, csavargó, esetleg bűnöző gyermekekről gondoljunk Isten hatalmáról az ember biztonságáról és méltóságáról szóló tanúságtételre:

*„Bámulom az eget, kezéd művét,
a holdat és a csillagokat, amelyeket te alkottál.
Mi az ember, hogy megemlékezel róla,
az ember fia, hogy gondot viselsz reá?
Majdnem isteni lénné teted,
dicsőséggel és fönnséggel koronáztad.
Hatalmat adtál neki kezéd műve fölött,
mindent lába alá vetettél:
minden juhot és barmot, a mezők vadjait,
az ég madarait s a tenger halait,
mindent, ami a tengerek ösvényén kering.”*

(Zsolt 8, 4-9)

Rózsáné Czigány Enikő

Hozzászólás a „Gyermek a templomban” c. cikkhez

Mi egy háromgyermekes család vagyunk és meggyőződésünk, hogy a gyerekeknek a templomban a szülei mellett a helye már pici kortól kezdve.

A magzat az anya szíve alatt már érzékeli az anya hangulatát, a körülötte lévő nyugodt légkört, a kiegyensúlyozottságot, a zenei hangokat. Akkor hogy ne érzékelne a mise hangulatát, az Isten közelségét csecsemőként, vagy cseperedve a templomban totyogva.

Mi is vittük őket szentmisére csecsemőkoruktól fogva, és így vált természetessé a vasárnapi misehallgatás. Ma már nem totyognak a templomban a szentmise alatt, hanem ministrálnak, szolgálatot teljesítenek az Isten házában.

Sok-sok gyerekkori élménnyel gazdagodtak, ide kötik őket az emlékek, ebben a templomban otthonosak. Rácsodálkoztak a gyertyák fényére, a gyönyörű virágokra, miközben a szent énekeket nyelte a fülük, lelük. Mondták az ismerős imák egy-egy szavát, ha rövid időre is, de összetették a kezüket ahogy a mellettük álló szüleik vagy a mögöttük álló néni, akit egész mise alatt figyeltek. Ki tudja, mi fogta meg, a hangja, a mosolya, a fehér haja, a példája? Vagy a nagymamát látta benne, aki neki korán meghalt és nem ismerte? Ámulva álltak törpén a hatalmas, fényes karácsonyfák alatt, a betlehem előtt ágaskodtak.

Láthatták az idősebb néniket, bácsikat imádkozni rózsafüzérrel a kezükben, térdelve. A mise végén egy-egy néni odajött hozzájuk, megsimogatta őket és szentképet adott nekik. Ők már látták bennük a jövődöbéli ministránst? Ők érezték, hogy ezek a gyerekek még kiszolgáltatottak, kicsik, de majd évek múlva ők lesznek az erősek, akik tudnak majd segíteni az időseknek, ha úgy neveljük őket.

Ne küldjük óvodába vasárnap is a gyerekeket. Úgy is olyan sokat kényeszerűnek távol lenni szüleiktől. Engedjük meg, hogy vasárnap együtt ünnepelje a család a gyermekével az Úr napját.

Engedjük, hogy beléjük ivódjon a hit természetes módon, példa útján, kicsi korban!

Engedjük, hogy legyen ilyen gyerekkori élményük, hogy legyen emlékü a mai albertfalvi idős emberekről, az atyákról, akikkel együtt jártak szentmisére.

Felnövekedve, mit mesél majd a gyerekkoráról? Azt, hogy ő Albertfalván a mise alatt óvodában volt, gyermekmegőrzőben?

Nem lehet egy gyereket akkor szentmisére vinni először, mikor már csendben megül egy órán keresztül. Micsoda *pótolhatatlan* veszteség, ami kimarad ez alatt az idő alatt.

Egyetlen alkalmat sem szabad kihagyni, hogy gyermekünk Isten-kapcsolatát ápoljuk, mert nem tudhatjuk mikor ki, vagy mi van rá olyan hatással ami a jövőjében meghatározó lesz.

Ott kell, hogy legyenek körülöttünk a gyerekek figyelmeztető jelként, hogy a lelkiismeretünket ne tudjuk elaltatni, hogy lássuk, milyeneké a mennyek országa, hogy lássuk, milyennek kell lennünk ahhoz, hogy bejussunk az Isten országába.

Gyermekeket vittek Jézushoz és a tanítványok elutasították őket. (Vajon miért utasították el őket? Hogy ne zavarják Jézust, a hívők áhítatát, az elmélyülést az imában?) Jézus azonban amikor ezt észrevette *helytelenítette* és így szólt: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Igazán mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, nem jut be oda. Azután ölébe vette és kezét rájuk téve megáldotta őket.” (Mk 10, 13-17.)

Sok-sok ember és család az elmúlt évtizedek alatt ilyen-olyan okokból elmaradt a templomból. Most jönnének, de kimaradt az életükből sok minden. Rengeteg a pótolni való. Segíteni kell őket, örülni kell nekik.

A megváltó eljövételét ünnepeljük, aki később a vámosokkal és bűnösökkel evett és ivott együtt. A felháborodóknak pedig azt mondta: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket”. (Mk 2, 15-18.)

Ha Jézus megbocsátott, nekünk is meg kell bocsátanunk egymásnak a kisdéd jászlánál.

Kolonits család

Engedjétek hozzám a kisdedeket!

Sajnálattal látom, amióta a búcsúi hírlevélben megjelent egy cikk, hogy a kisgyermek zavarják a szentmise csendjét, meghittségét, azóta egyre kevesebb kisgyermeket látok a ^{1/2} 9-es szentmisén.

Nagyon nagy kár, mert igaz ugyan, hogy néha egy-egy sikongatás, vagy sírás és egy kis séta az oltár előtt megtörténik, de ezek kicsik még, így dicsőítik a jó Istent, akinek biztosan nagy kedve telik bennük.

Hiszen mit mondott Jézus? „Hagyjátok a kisdedeket és ne akadályozzatok, hogy hozzám jöjjenek. Ilyeneké ugyanis a mennyek országa.” (Mt 19, 14)

Megnőnek majd és okosodnak, megszokják a rendet és ebbe nőnek bele, hogy az Isten házába örömmel jöjjenek, hisz ők lesznek a jövő családanyái, családapái, akik buzgóságra, Isten szeretetére nevelik gyermekeiket.

Nagyon kérem kedves hívő testvéreimet, hogy akiket ez mégis zavar az imádkozásban, azok próbáljanak másik szentmisét választani, hiszen István atya kérte annak idején, hogy legyen ez a ^{1/2} 9-es szentmise a kisgyermekes családoké. A gyermekeknek az a jó, ha édesapjukkal, édesanyjukkal együtt vesznek részt a szentmisén.

Engem például örömmel tölt el, amikor látom, hogy egy-egy kisgyermek megáll a prédikáló atya előtt és rácsodálkozva hallgatja egy darabig, vagy leül az oltár lépcsőjére. Hiszen ők a jövőnk reménységei.

Köszönöm hogy írásomat leköszölték.

*Haffner Károlyné,
a Döngicsélő Nyugdíjas Klub tagja*

Tisztelt Szerkesztőség!

A búcsúi hírlevélben megjelent egy névtelenül szerkesztett cikk, amely a vasárnapi ½ 9-es szentmisén a kisgyermekek által okozott zajongásról ír és ezt kifogásolja.

A Döngicsélő Nyugdíjas Kör tagjai a keddenkénti esedékes foglalkozáskor a jelzett cikkel foglalkoztak, mivel többségük a vasárnapi ½ 9-es szentmisére rendszeresen jár. A megjelentek többségének az volt a véleménye, hogy őket nem zavarja a kicsiny gyermekek esetleges zajongása. Akiket zavart, azok szó nélkül más szentmisét választottak. Nagyon örülénének, ha az Albertfalvi Egyházközség legnagyobb pasztorációs gondja a kisgyermekek által keltett zajongás lenne a vasárnapi ½ 9-es szentmisén. Inkább zavaró az a tény, hogy felnőttek szentmiséje előtt és után tapasztalható zajongás, valamint a kórusról lehallatszó duruzsolás. Hogyan adjunk példát és hogy kérhetünk számon valamit, ha magunk sem tartjuk be a legelemibb szabályokat? A templom szenthely, Jézus Krisztus az Oltáriszentségben jelen van, tisztelet, megbecsülés és vele való találkozás imádkozásban, elmélyülésben mások zavarása nélkül. Ehhez szükséges, hogy betartsuk az úgynevezett „szent csendet”, amely alapja egy templom és a közösség megbecsülésének. Egy szentmisére való ráhangolódás, készülés valamint a szentmise utáni hálaadás csendben történhet.

Bízva a Szentlélek egyesítő erejében a leírt gondok megértésre találnak és mindenki meglegedésére megoldódnak.

*Csernus Gáspár,
a Döngicsélő Nyugdíjas Kör vezetője*

Az új évezred küszöbén

Az ALBERTFALVI HELYTÖRTÉNETI GYŰJTEMÉNY ÉS ISKOLAMŰZEUM kezdeményezésére, összefogva az ALBERTFALVI KERESZTÉNY TÁRSAS KÖRREL, az ALBERTFALVAI POLGÁROK KÖRÉVEL, a SAXLEHNER ANDRÁS KÖZHASZNÚ EGYESÜLETTEL, az ÚJBUDA NÉMET KISEBBSÉGI ÖNKORMÁNYZATTAL, arra az elhatározásra jutottunk, hogy egy falinaptár kiadásával köszöntjük Albertfalvát és annak lakosságát, az új évezred alkalmából.

Az alapötletet az adta, hogy az elmúlt közel harminc év alatt tizenkét képeslapot sikerült összegyűjteni Albertfalváról, melyet jelen évszázad első felében hoztak postai forgalomba. Így az új esztendő minden hónapjára jutott egy-egy az elkészülendő naptárba. A képeslapokkal együtt megjelentetett albertfalvi pecsétek pedig tükrözik a község fejlődését 1819 és 1950 között, azaz önállóságának 131 éve alatt.

2001. január: A mai Fehérvári út és Mezőkövesd utca sarkán állt vendéglő helyére került egy könyvtár, melyet 1975 körül bontottak le. Ma egy tér van a helyén. Az itt látható pecsét Albertfalva első pecsétje SACHSENFELD felirattal 1825-ből. A benne szereplő figurák visszaköszöntenek ránk Albertfalva mai címeréből, mely a fedőlapon található.

2001. február: A század elején épült kocsiszín szinte változatlanul maradt meg száz éven keresztül. A pecsét érdekessége, hogy kétnyelvű. Csúpan azt jó tudni, hogy SACHSENFELD magyarra fordítva SZÁSZFÖLDET jelent, és nem Albertfalvát. A két elnevezés közé tehát nem az „azaz”, hanem a „vagy” szót helyes használni.

2001. március: A sok albertfalvi vendéglő közül csak Wittmann János vendéglőjét örökítették meg levelezőlapon. A kép érdekessége, hogy HÉV megálló van előtte. A mai albertfalvi piac környezetében állhatott a ház. Az itteni pecsét a helyi szőlőtermesztésre utal, mely Budafok közelségével hozható összefüggésbe.

2001. április: A Gumigyár helyén ma az Albertfalvai Cérnázó Kft. van. A képen látható még az első iskola képe is. Így nem véletlen, hogy az iskola helyét megörökítő emléktábla a Cérnázó falán látható. A kép érde-

kessége, hogy a mai Fonyód utca még nem létezett, a helyén bokros terület látható. A kép melletti pecsét a XIX–XX. század fordulója körül volt használatos.

2001. május: A Wittmann vendéglő előtti szénaboglyák jól példázzák, hogy a mai Fehérvári út mindkét oldalán füves terület volt a század elején. Hasonló helyzetet mutat a fedőlapon látható fénykép is, mely arról árulkodik, hogy a földes Fő utcán lovas kocsik jártak ebben az időben. Érdekessége az 1886-os ipartestületi pecsétnek, hogy már ebben az időben „ALBERTFALVI” és nem „ALBERTFALVAI” szóhasználatot láthatunk.

2001. június: Az itt lévő képeslapon a régi községháza tűnik fel, melyet e célra 1937-ig használtak. A felvétel akkor készülhetett, amikor már kockaköves volt a Fő utca. Ismeretes, hogy melyik ablak mögött kinek volt a szobája. Az első olyan pecsét látható itt, melyen feltüntették a vármegyehez való tartozást is. A legelső pecsét főúgurái túlnyomórészt itt is megtalálhatók.

2001. július: A kép érdekessége, hogy a mai Dunalakk épületei, melyek az utcára néznek szinte változatlanul maradtak meg. A textilgyár a mai piac északi végén helyezkedhetett el. Az eredeti gyárkérmény még ma is látható azon a helyen, ahol akkor állt. A község pecsétje tartalmában nem, de stílusában változott nyolc év alatt.

2001. augusztus: A képeslap megjeleníti az 1930-ra elkészült földszintes iskolát. A kis torony a tornatermében elhelyezett kápolnára hívja fel a figyelmet. Az iskolaépület háttérében önálló házként áll az akkori igazgatói lakás, mely ma az Albertfalvi Múzeumnak ad helyet. Az alsó két kép a lakótelepek kialakulását mutatja be. A pecséten az iparos tanonc-képzés jut kifejezésre, mely szintén az elemi iskolában kapott helyet.

2001. szeptember: A kép a Fő utca Budafok felé eső részét mutatja be. A tisztaság, rendezettség, fásítás jellemzi a tájat. Érdemes megfigyelni, hogy a villamossínek akkor is az utca nyugati oldalán helyezkedtek el, mint ma. A képen látható személyek az akkori ruhaviselettel is megismerttetnek. A pecsét felirata arra kötelez bennünket, hogy a községházán elkészült anyakönyvek után tovább kutassunk, hogy jobban megismerjük az egykori község lakóinak összetételét, szociális helyzetét.

2001. október: A képen látható HÉV állomást és a strandfürdőt ma is eredeti állapotában láthatjuk a község déli határán. A Csercsics vendéglő és kerthelyisége viszont egy tízemeletes lakóháznak ad helyet, a Fehérvári út és Albertfalva utca sarkán. A pecsét az iparosok összefogását jel-

képezi, melynek egyik példája, hogy az albertfalvi és budafoki ipartestület egyesült is a század elején.

2001. november: E képeslapon lévő négy épület még állt, amikor e cikket írni kezdtem. Azóta az új községháza épületét lebontották. Született 1937-ben, meghalt 2000-ben, élt 63 évet. Miért kellett meghalnia? Ezt ne e sorok írójától kérdezzék!!! Az Árpád-úti részlet cím alatt lévő épület ma is eredeti formájában áll a Sáfrány utca és Fonyód utca sarkán. Akkor az iskola egyik igazgatója lakott benne családjával, ma egy söröző. A pecsét évszáma elárulja, hogy ezt már az új községházán használták 1939-ben, azaz már két éve.

2001. december: A levelezőlap az 1941-re elkészült Albertfalvi Szent Mihály Templomot és belsejét ábrázolja. Jól látható rajta az ideiglenesen elkészült oltárkép, melynek bal oldali része ma az Albertfalvi Múzeumban látható. A templom háttérében feltűnik a plébánia épülete, mely 1935-re készült el, azaz ebben az évben 65 éves. A kép melletti pecsét csaknem egyidős a templommal, és a község önállósodását is bizonyítja. Akkor még nem lehetett tudni, hogy mindez csupán már csak tíz évig fog tartani.

Ötven évvel ezelőtt, 1950. január 1-jén lépett életbe az 1949. évi XXIX. törvény, miszerint 7 várost és 16 községet – így Albertfalvát is – hozzácsatolták az ország fővárosához, Budapesthez. Ezzel területe 207 négyzetkilométerről 525 négyzetkilométerre nőtt, míg lakóinak száma 1,05 millióról 1,6 millióra emelkedett. A korábbi 14 közigazgatási kerület helyett a megnövekedett város 22 kerületre tagozódott.

Az ötvenéves évforduló készítette a rendezőket arra, hogy kiállításon mutassák be – a Királyi Várban – a csatlakozás körülményeit. E kiállítás, mely 2001. február végéig tart nyitva, az Albertfalvi Múzeum is kiállítóként vesz részt. A kiállítás címe: A „MÁSİK” BUDAPEST.

E kiállításon találkoztam egy olyan képeslappal, mely azt gondolom, eddig mindenki számára ismeretlen volt. A képeslap postai forgalomban is került, bélyeggel, üdvözlettel, címmel látták el az 1940-es években. Jelenleg a Kiscelli Múzeumban található meg az eredeti. Én másolatot kértem róla, hogy közre tudjam adni az EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL karácsonyi számában.

Ez a képeslap tehát a 13. Elképzelésem szerint két terv készült a templomépítéssel kapcsolatban. Az egyik az ismert, mely megvalósításra került, a másik pedig – talán anyagi okok miatt – csak a tervasztalon látott napvilágot. Mindkettőt Dr. Lechner Jenő és ifj. Lechner Jenő tervezték. Ez utóbbi abban különbözik a jelenlegitől, hogy a torony tetején még egy

négyzetes gúlatorony is van, és annak a tetején látható a kereszt. Az eredeti tervek alapján nem készült még el az altemplom, a végleges oltárkép, a színes ablakok.

A CANONICA VISITATIO-t olvasva elmondhatjuk, hogy kismarthy Lechner Jenő és fia, ifj. Lechner Jenő műépítészek igen sokat tettek azért, hogy Albertfalvának temploma legyen. A kivitelezést felsőszöllősi Szöllősi Imre okleveles építésmérnökre bízta. Az első kapavágás 1940. október 7-én volt, a szentély helyén. A templom alapkövének letétele 1940. október utolsó vasárnapján, Krisztus Király ünnepén volt. Erről az eseményről fénykép is látható az Albertfalvi Múzeumban.

Lechner Jenő ajándékozta a Szűz Anya oltárképét, mely történelmi jelentőségű. 1938-ban az eucharisztikus világkongresszus főoltárát díszítette. A Magyarok Nagyasszonyát ábrázolja.

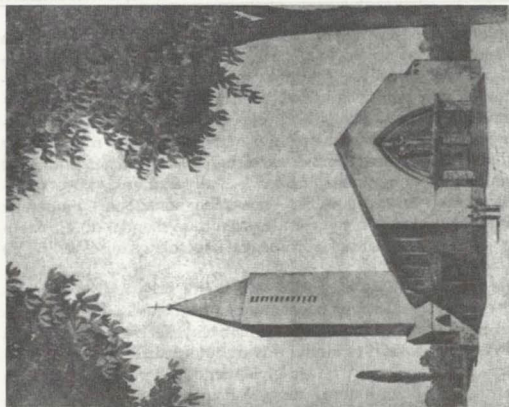
A főoltár oltárképe – mint azt már említettem – a templomszentelésre nem készült el. Lechner Jenő ezt úgy oldotta meg, hogy egyik tanítványát, Séd Teréz képzőművészeti főiskolai hallgatót kérte meg az ideiglenes oltárkép elkészítésére. Nagy élmény volt, amikor 55 évvel később Séd Teréz találkozott az általa festett oltárképpel az Albertfalvi Múzeum egyháztörténeti kiállításán.

Séd Teréz ma is jó egészségnek örvend, várja a meghívást, hogy sokat meséljen a templomépítés körülményeiről.

Lechner Jenő Munkásságához tartozik még:

- a szószék díszítésének megtervezése, így az aranyozott galamb, kiterjesztett szárnyakkal,
- a négy méter magas missiós kereszt megtervezése,
- a négy padcsoport elején és hátsó lapján a négy evangélista jelképének tervezése,
- a kórus feljáró vasrácsának tervezése,
- a nyolc boldogságot ábrázoló üvegablakok közül az első az ő ajándéka, melyet a Jézus Szíve oltár alatt nyugvó családtagok emlékére készített el,
- a mennyezetről aláfüggő, kereszt alakú, kovácsoltvas csillárok tervezése,
- az örökmécses és mozgatójának megtervezése, ahol kiváló gondolatot valósított meg az egyszerű kenderköteles felhúzó szerkezettel, melyben a kereszt alkotja az ellensúlyt,
- elgondolása alapján készültek a keresztúti képek, melyek nagyon jól érvényesülnek a templom fehér falán.

ALBERTFALVAI RÓM. KATH. PLEBANIA TEMPLOM
TERVEZTER: DR. LEONER JENŐ ÉS DR. LEONER JENŐ ÉPÍTŐMŰVEZŐ

ALBERTFALVAI RÓM. KATH. PLEBANIA TEMPLOM
TERVEZTER: DR. LEONER JENŐ ÉS DR. LEONER JENŐ ÉPÍTŐMŰVEZŐ

A templom felépítésével kapcsolatosan meg kell még említeni Mahunka Imre és felesége, Kovács Adél áldozatkésztségét. Mint ismeretes vagyunk 58%-ának örökösévé az „Albertfalván építendő r.k. templomot” tették. Mahunka Imre bútorgyáros ezzel az értékes hagyatékkal alapját vetette meg a templomépítésnek. „Az örökség fejében az örökhagyók kérték, hogy a mindenkori plébános évi négy szentmise mondjon az elköltözöttnek lelki üdvéért. A mindenkori manuális lectum stipendiumát a plébánosnak a templompénztár fizeti.” ... „A pénzromlás következtében bekövetkezett veszteség fejében – november hónapban – minden tíz alapítványi szentmise után egy csendes szentmise mondandó. Ez azonban nem vonatkozik a Mahunka örökséggel kapcsolatos misékre.” (C.V.)

Szép gesztus volt a XI. Önkormányzat részéről, hogy Mahunka Imréről teret nevezett el Albertfalván, valamint emléktáblát leplezett le nevezett emlékére. Az emléktábla szövege is a fenti tényeket rögzíti: „Mahunka Imre (1861–1923) császári és királyi udvari bútorgyáros, nemzetgyűlési képviselő, vagyonának nagy részét a felépítendő albertfalvi templomra hagyományozta.” Bízunk abban, hogy a hagyományok ápolása és az emlékek megőrzése terén Albertfalván is megindult valami! Mahunka emléket őrzi az Albertfalvi Múzeum egyik kiállítása, mely ezen esemény alkalmával nyílt meg.

Úgy gondolom, hogy ezekről a nemes emberekről, akik igen sokat tettek Albertfalváért meg kell emlékeznünk, amikor azt az évezredet búcsúztatjuk, amelyben ők éltek.

Beleznay Andor

Nyílt levél Murányi Katinak

Kedves Katika!

Amikor beléptünk a Gyékényes utcai bejáraton, kérdésemre elkeseredve válaszolta a Katalin bálon: nézze meg, alig vagyunk. Aztán mire István atya megnyitotta a bált – bár a nyitótáncot nem vállalta! – azért összejöttek néhányan. Végül is szinte minden asztal mellett ültek, és a hangulat

is jó volt. Jó volt, mert a műsor alatt kitűnően szórakoztunk. Nagyokat nevetgettünk a karácsonyi bevásárlásról szóló verseken, izgalmas volt a seprútánc (bár a seprút egy nyomorék felmosó-fa helyettesítette), elég jól megfejtettük az idegen szavakat. Talán az sem véletlen, hogy két csapat is jó szívvel adta ajándékát Katikának, azt, amit! Csak elismerés illeti a három fiatait: Jekatyerinát, Jenőt és Elemérnét alakításaiért. Bár meg kell jegyeznem, hogy Jenő államtitkár úr eléggé el nem ítéltető módon csak az egyik csapatnak engedte meg, hogy Jencinek szólítsák, így diszkriminálva a többieket. Aki akart, táncolt, aki akart beszélgetett, egyszóval jó kis buli volt. Külön öröm volt, hogy ifjúságunk színe-java nagyszámban ott volt közöttünk.

Lehet, hogy Katika szerint kevesen voltunk, de akik ott voltak, jól érezték magukat. És különben is, nem a mennyiség, a minőség számít.

Üdvözlettel:

Madaras Gábor

Dohányzásmentes Övezet

Iskolánkban kétféle pedagógus dolgozott az elmúlt évtizedekben. Az egyik, aki szenvedélyes dohányos volt, a másik, aki irtózott a dohányfüsttől. Igaz mindig utóbbiak voltak többségben, következett ez abból a tényből is, hogy tantestületünk döntő többségét az államosítás óta mindig hölgyek alkották. Volt persze azért a nők között is megrögzött nikotinista, mégis a dohányzás tekintetében, arányaiban általában a férfiak javára billent a mérleg nyelve.

Nem vizsgáltam a vallásosság mértéke és a dohányzás közötti korrelációt, azonban hosszú évek tapasztalata alapján egyértelműen megállapíthatom, amióta az egyház visszakapta iskoláját, még az állásra pályázók között is alig-alig akadt dohányzó.

Jogosan kaphatják most föl a fejüket, akik e fenti sorok olvasásakor arra gondolnak, a Szent Margitban a dohányzó tanárok a felvételnél valamilyen negatív diszkriminációban részesülnek. Erről azonban szó sincs, előnyt természetesen nem jelent a tanári felvételeknél a nikotin absztinencia, viszont becsülettel állíthatom, csak a pedagógus felvétele után, a

későbbi személyes beszélgetések során kerül szóba az ital és a dohányzás kérdése.

Nagy öröömre és nem kis meglepetésemre az elmúlt években még erősen dohányzó tanártársaim is most, az utóbbi hónapokban, egyre másra hagytak fel a dohányzással.

Az okok között egyet nehéz lenne kiemelni, volt aki betegsége miatt, volt aki erős családi ráhatásra, mások anyagi megfontolásokból szoktak le a füstölésről.

Feltétlenül meg kell említeni a tantestület közösségformáló erejét is. Ahol egy hatvanfős testületből már csak néhányan hódolnak káros szenvedélyüknek, nehezebben élük meg „másságukat”, hiszen maguk is egyre kellemetlenebbnek tartják kollegáik neheztelő megjegyzéseit szünetbeli pöfékelésük miatt.

Mit tehet egy iskola vezetése a dohányzás visszaszorítása érdekében? – kérdezhetik jogosan.

Elsősorban azt, hogy munkatársai szenvedélyét tudomásul veszi, de véletlenül sem kényezteti füstöt eregető kollegáit. Ezért egyáltalán nem baj, ha a dohányzásra kijelölt hely a tanári szobától kicsit messzebb helyezkedik el, netán két emelettel feljebb. Németországi tapasztalataim szerint sok helyen az iskola épületében nincs is dohányzásra kijelölt helység, a tanárok egyszerűen kiballagnak az udvarra, ami hideg teleken nem kis megpróbáltatással jár. Tény viszont, ott a diákság jó része is együtt bagózik tanáraival.

Előbbieken dicsekedtem azzal, hogy tanári felvételeknél nem részesültek előnyben a dohányosok. Becsülettel be kell vallanom, iskolánk mindeddig legerősebb dohányosát mégis én alkalmaztam. Nevezzük az illetőt Dr. X-nek, aki szakmájának egyik legnagyobb hazai kiválósága, kandidátus, ami a középiskolai tanári gyakorlatban nem túl gyakori és megszokott.

Dr. X nemrégiben még alig várta a megváltó csengetést és bivalyerős cigarettája már az osztályból kilépve ott füstölgött nikotintól elsárgult ujjai között. Az elmúlt hónapokban már csak egyedül őt láttam dohányozni a testületünkben, a többiek időközben szép lassan leszoktak. Nem hittem abban, hogy valaha egyszer lesz ereje nemet mondani szenvedélyére, annyira megrögzött bagós hírében állt. Pár nappal ezelőtt furcsa változást figyeltem meg rajta. Rákérdeztem:

– Mi történt veled?

Lakonikusan csak ennyit mondott:

– Leszoktam a cigiről.

– És miért? – kérdeztem.

– Több okom is volt rá! Elsősorban idült vissza-visszatérő bronchitisem, azután orvos feleségem állandó macerálása és nem kis mértékben az a finom fizikai kényszer is hozzájárult, ahogy egyre nehezebbé tették a szünetbeli rágyújtást. Megszigorították a feltételeket a „kijelölt helynek” a tanári szobától való egyre távolabb helyezésével.

Látszólag tehát, ilyen egyszerű egy mai budai gimnáziumban dohányzásmentes övezetet létrehozni. Utoljára, de nem utolsósorban említtem meg az egyházi gimnáziumban teljesen természetes „leszoktatási technikát”: az imát, az imádság erejében való reményt, hitet. Mert szereteteink, hozzátartozóink, barátaink, kollégáink és persze saját magunk égbe szálló fohásaiban is bízunk, hogy segítenek, ha már saját erőnkől nem találunk megoldást a szenvedélyünkről való leszokásra.

Süsmegh László

Évezred búcsúztató

Rövidesen végleg búcsúzunk e századtól, és reményekkel telve elindulunk egy új évezred felé. Némi szomorúság fog el, amikor búcsúznom kell egy eseményekkel bővelkedő letűnő korszaktól, melyben annyi sorsfordító esemény történt, melynek mindnyájan tanúi voltunk. Számvetés ez, melyben mindnyájan leszámolunk múltbéli politikai ballépéseinkkel, melyek sorsunkat egy fél évszázadra meghatározták. Azokra az évekre gondolok, melyek kíméletlen háborúkat hoztak, és oly sok szenvedést és keserűséget zúdítottak az emberiségre. Válság, nélkülözés és nyomor jutott nekünk. A háború után a megszállás és diktatúra évei következtek. Csak az évszázad vége felé bontakozhattak ki jövő reményeink. A múlt nagy és sok tanulsággal szolgálhatott számunkra. Hiszem, hogy nekünk az elkövetkezendő évek kedvezőbb lehetőségeket hoznak, mivel már az évezred kezdetén az Európai Közösség tagjai sorába léphetünk. Mi élni fogunk, mert van bennünk erő és akarat, ha kell, összefogás. Mi tudjuk, hogy felelősek vagyunk a felnövő társadalomért, melyben gyermekeink és unokáink fognak élni a jövő évezredben.

Nem tudom, hogy ebben a nyereséget hajszólo világban, amely körülvesz mindnyájunkat, kiválik-e a józanabb világ, amely összefog a nélkü-

lözök és éhezők megmentésére, a pusztító járványok leküzdésére. A szeretet és az emberek hite csodát tehet a világban. Reménykedem, hogy ellenségeskedő és gyűlölködő életünkben még szeretetet árasztó hangok is megszólalnak lelkünkben. Olykor egy meleg hang is megérint mindnyájunkat, felmelegít és megszépíti hétköznapijainkat. Vessünk számot értékeinkkel és emlékeinkkel.

Szeretném remélni, hogy megőrizzük a jövő nemzedék számára nagy nemzeti kincsünket: nyelvünk tisztaságát, melyet napjainkban oly gyakran szennyeznek be durva, szleng és idegen szavak használatával. Gondoljunk a 18. századi nyelvújítási harc nagy alakjára, Kazinczy Ferencre, aki a kor irodalmi reformátora is volt. Nemzeti értékeink között már a 18. században Katona József és Kisfaludy Sándor drámáinak tolmácsolói voltak a magyar színészet óriásai. Hirdetői lettek nemzeti kultúránknak, Dérynétől kezdve napjainkig.

Gondoltunk-e arra, hogy „ki volt a legnagyobb magyar”, aki a 19. század első felében hazájának nemzeti tudatra ébredését szolgálta azzal, hogy lerakta a Magyar Tudományos Akadémia alapjait. Gróf Széchenyi István a reformmozgalom kezdeményezője volt, aki megnyitotta az utat a magyar tudóstársadalom számára. A napjainkban elindított, Széchenyiről elnevezett terv is az ország gazdasági felemelkedését lesz hivatott szolgálni. Nemzeti büszkeségeink között nem feledkezhetünk el költészetünk kibontakozásáról a 19. században. Petőfi Sándor, a lírai költészet zászlóvivője, Arany János epikus költőnk Toldijával irodalmi díjat nyert. A Szózat szerzője, Vörösmarty Mihály a romantika és reformkor egyik legnagyobb alakja volt.

Századunk utolsó évtizedeiben több mint tíz olyan tudóssal büszkélkedhetünk, akik a tudomány legkülönbözőbb területein szereztek elismerést. Néhány név a sok közül: Neumann János matematikus, Szilárd Leó magfizikus, Teller Ede atomfizikus, Szentgyörgyi Albert orvos, Weigner Jenő atomfizikus. Ebben a században tizenegy magyar származású tudós lett a Nobel-díj birtokosa.

Reméljük és hisszük, hogy utódaink méltó követői lesznek nagy elődeinknek, tudásukkal és életük munkájával segítik nemzetünk felemelkedését a harmadik évezredben.

Nagy Béla

Kiegészítő gondolatsor Keglevich István alakjára emlékezve

Érdekes reakciókat vált ki az emberből egy halálhír. Döbbenetet, megrendülést, fájdalmat, csendes tudomásulvételt vagy heves érzelmeket. Benem Keglevich István atya halála hihetetlen erővel indított el emlékképeket, és rendezésükre, analizálásukra kényszerített. Hosszú percekem át beszélnem kellett róla a családnak, és kényszerített újraélni húsz évvel azelőtti önmagunkat. Pontosan olyannak láttam én is őt, mint amilyenek előttem többen is leírták már ebben a ebben a hírlevélben, és mégis valami kimaradt ezekből a visszaemlékezésekből. Kimaradt egy mozzanat, és húsz évvel ezelőtti énemnek ez a mozzanat meghatározó volt, mindmáig kihathat a jelenemre is.

Akkoriban épültek fel és népesültek be Albertfalva hatalmas lakótelepei házai, és talajt vesztett emberek tömege próbált élni elszigeteltségben, panelfalak közé zárva. Mi is. Egyetlen biztos pont a teljes idegenségben a templom volt, a szentmise csodája Albertfalván is ugyanaz, mint bárhol, ahol szentmisét celebrálnak. Felfigyeltem a mise után álldogáló emberekre, akik félénken fél szavakat váltanak egymással, tanulják egymást, és köztük fürgén, kedvesen jön-megy egy atya és kézfogásra ösztökéli az egymást nem vagy alig ismerő embereket. Oldotta a feszültséget és közösséget formált. Azt tette, ami egy nagyvárosi lakótelep elidegenítő körülményei között hivatása és küldetése az Egyháznak: mentette az embereket a magányból, az ismeretlenségből. Segített egymásra találni és új barátokra lelni. Megpróbált baráti összefüggéseket szervezni, és a mi zárt családjunk hol az egyik, hol a másik otthonban találta magát esti beszélgetésekre, sőt kinyíltunk és nyitottunk, mi is fogadtunk vendégeket. Ő tett minket albertfalvai polgárrá és ő tette otthonunkká Albertfalvát. Ma is vannak arcok – igaz, már csak arcok –, akikre rámosolygok és tudom, hogy az atya ismertetett össze minket az egyik összefüggés alkalmával. Nem mindenki mosolyog vissza, mégis a lakótelep számomra sok-sok ismerős lakóhelye.

Az atya nagyon bölcs ember volt. Meglátásai, amelyek sokszor fájdalmasan csattantak, rendre igaznak bizonyultak. Szinte átlátott az embereken. Érezte, mi motiválja tetteiket és látta a jövőt is. Megmozgatta az ember lelkiismeretét és komoly, elmélyült gondolkodásra készítetett. Szerettem felnőtt hittanait, megtanított indirekt módomból másként látni a dolgokat.

Nagyon sokat köszönhetek neki, és bár legalább tíz éve nem volt vele közvetlen kapcsolatunk, jelen van az életünkben és ma is irányít minket.

Örülünk, hogy ismerhettük, és hálás szívvel őrizzük magunkban emlékét.

P. Franciska

Kezdő rúgás egy óriási rangadón

A 2000–2001-es tanév nyitányaként igencsak tuti két alkalomra, de kinyílt a kapu egy állami iskola és egy katolikus iskola között. E tanévben közösen használják a Petőfi Iskola területén lévő füves pályát. A megszűletett megállapodás mögött óriási feszültségek húzódnak meg, ellenérzések és tiltakozó levelek, felháborodás és csendes drukk. Én ennek a csendes drukknak drukkolok. Be kell bizonyítani a világnak, hogy két, eltérő meggyőződést valló intézmény diákjai békésen megférnek egymás mellett, képesek a kulturált egymás mellett élésre. Nem szakadhat két részre a világ, a gyerekek szintjén nem. Ők élni, játszani, testben és lélekben erősödni akarnak, és ehhez joguk van. A mi felnőtt okoskodástól vezérelt agyunk kötelessége őket toleranciára nevelni, a lelki meggyőződést tiszteletben tartva becsülni a másikat, és békét sugározni feléjük, mert a béke a jövő és a biztonságérzet záloga.

Jó volt látni a szóban forgó pályán felhőtlen lelkesedéssel focizó Don Bosco-s és petőfi gyerekeket az Albertfalvi Napok sportrendezvényén. Meggyőződésem, hogy ők nem gondoltak politikára, ellenséges érzületekre, és gyerekek voltak a szó igazi értelmében.

P. Franciska

Állítsuk össze közösen a NAGY MAGYAROK ARCKÉPCSARNOKÁT!

Az idei év vége a többszörös jubileumokkal számvetésre szólít. Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör az Önök segítségével össze kívánja állítani azoknak a magyaroknak az arcképcsarnokát, akik történelmünk viharos lapjaira beírták nevüket. Kötelességünk emlékezni azokra a kiemelkedő férfiakra, nőkre, akik életükkel, példájukkal, munkájukkal, tudásukkal, művészetükkel hozzájárultak ahhoz, hogy ma, a 2000. év végén, egy új évezred küszöbén magyarnak vallhatjuk magunkat. Kötelességünk összegyűjtenünk, megneveznünk az elmúlt századok nagy magyarjait és sugárzó fényüket továbbvinnünk a harmadik, talán békésebb magyar évezredbe.

Mi az Ön feladata?

Töltse ki a mellékelt lapot. A kérdőív 15 kategóriát pontosan megnevez. Önnek nem szükséges mind a 15 kategóriát kitöltenie. Minden kategóriában legföljebb három nevet írhat be. Nem feltétlenül szükséges mindenhova három nevet beírnia, lehetséges, hogy csak egy, vagy csak két nevet tüntet fel valamely kategóriában.

Ha Önnek eszébe jut olyan nagy magyar személy, akit nem tud besorolni a feltüntetett kategóriák egyikébe sem, akkor annak nevét írja be az „Egyéb” kategóriába.

Az Egyházközségi Levélből kivett és kitöltött kérdőívet 2001. január 22-ig dobja be a Templomban a könyvespultnál található gyűjtődobozba.

Összesítjük a beérkezett neveket. A Társas Kör 2001. év februárjában megrendezésre kerülő éves közgyűlésén és az Egyházközségi Levél következő számában tesszük közé az összesítést: „A nagy magyarok arcképcsarnokát”.

A beküldők között 5 értékes könyvcsomagot sorsolunk ki az összesítés ismertetésekor.

A beküldő neve: .....

Címe: .....

Aláírása: .....

A kérdőív lemásolható!

NAGY MAGYAROK A KEZDETEKTŐL

Király:

1. _____

2. _____

3. _____

Szent / vértanú:

1. _____

2. _____

3. _____

Politikus / diplomata:

1. _____

2. _____

3. _____

Egyházi vezető:

1. _____

2. _____

3. _____

Hadvezér / katona:

1. _____

2. _____

3. _____

Költő:

1. _____

2. _____

3. _____

Író:

1. _____

2. _____

3. _____

Festő:

1. _____

2. _____

3. _____

ARCKÉPCSARNOKA NAPJAINKIG

Szobrász:

1. _____

2. _____

3. _____

Zeneszerző:

1. _____

2. _____

3. _____

Tudós:

1. _____

2. _____

3. _____

Feltaláló:

1. _____

2. _____

3. _____

Utazó / felfedező:

1. _____

2. _____

3. _____

Színész / énekes:

1. _____

2. _____

3. _____

Sportoló:

1. _____

2. _____

3. _____

Egyéb:

1. _____

2. _____

3. _____

Fergeteges Szilveszteri B U L I !

Szeretettel meghívunk egy fergeteges Szilveszteri Bálra,
melyet
a Mosoly Társasága és az AKTK szervez.

A Bulit
2000. december 31-én 20 órától
tartjuk
a Don Bosco Általános Iskolában
(Cím: XI.ker. Albertfalva u. 9-11.)

Tombola és Vetélkedők értékes nyereményekkel
Koktél Bár
Újévi köszöntő a Templomban
Hangulatos Teaház
Jamboree Zenekar koncertje
és még sok érdekes meglepetés
vár Benneteket!

Jegyek 500 Ft-ért kaphatók az Albertfalvi Szent Mihály
templom könyvespultjánál, a szervezőknél:
(Madaras Balázs, Vámos Anikó, Vida Tamás)